

Sygnatura akt IV Ka 287/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Waldemar Majka
Protokolant :	Agnieszka Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2013 roku

sprawy **K. F.**

obwinionej z art. 86 § 1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 4 lutego 2013 roku, sygnatura akt VI W 437/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 złotych oraz opłatę, którą wymierza jej w kwocie 50 złotych.

Sygnatura akt IV Ka 287/13

UZASADNIENIE

Komisariat Policji w B. wystąpił z wnioskiem o ukaranie przeciwko K. F. obwiniając ją o to, że:

w dniu 27 lipca 2012 roku o godz. 2:00 w (...), powiat (...), na drodze publicznej nr (...), kierując pojazdem V. (...)o nr rej. (...)będąc w stanie nietrzeźwości (I – 0,94 mg/l; II – 1,07 mg/l, III-1.03 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, nie zachowała należytej ostrożności i uderzyła w ogrodzenie posesji (...), czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla pasażera A. S., to jest o czyn z art.86§1 k.w.

Wyrokiem z dnia 4 lutego 2013 roku (sygnatura akt VI W 437/12) Sąd Rejonowy w Kłodzku:

I. obwinioną K. F. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. czynu z art.86§1 k.w. i za to na podstawie art.86§1 k.w. wymierzył obwinionej karę grzywny w wysokości 500 złotych;

II. zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania w kwocie 100 złotych i wymierzył jej opłatę w kwocie 50 złotych.

Ze wskazanym wyrokiem nie pogodził się obrońca obwinionej zaskarżając wyrok w całości zarzucając :

1. naruszenie przepisów postępowania, które to naruszenie miało wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art.4 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. i art.39 k.p.w. poprzez zaniechanie przez Sąd I instancji inicjatywy dowodowej polegającej na niezbadaniu i nieuwzględnieniu przez Sąd I instancji okoliczności przemawiającej na korzyść obwinionej, tj. okoliczności związanej z istnieniem śladów makijażu, naskórka i krwi obwinionej na wystrzelonej poduszce powietrznej po stronie kierowcy, co wyklucza przypisanie jej sprawstwa zarzucanego czynu;

- art.5§2 k.p.k. w zw. z art.8 k.p.w. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść obwinionej, tj. ustalenie przez Sąd pomimo braku dowodów bezpośrednio wskazujących na sprawstwo obwinionej, że to ona kierowała autem w momencie zdarzenia;

- art. 7 k.p.k. w zw. z art.8 k.p.w. poprzez dokonanie przez Sąd sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodów w postaci zeznań świadków, co doprowadziło do przyznania im waloru wiarygodności w części dotyczącej tego, iż sprawcą zarzucanego czynu jest obwiniona;

- art.7 k.p.k. w zw. z art.8 k.p.w. poprzez dokonanie przez Sąd sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodów, a polegającej na uznaniu, że stan materialny obwinionej stanowi dodatkową wskazówkę aby uznać, że to właśnie jej użyczono auto, które brało udział w przedmiotowym zdarzeniu;

- art.199 k.p.k. w zw. z art.42§1 k.p.w. poprzez uznanie przez Sąd za dowód oświadczenia obwinionej złożonego wobec ratownika medycznego udzielającego pomocy a dotyczącego zarzucanego jej czynu, podczas gdy oświadczenie takie nie może stanowić dowodu;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który to błąd ma wpływ na jego treść, a polegający na bezzasadnym przyjęciu wskutek nieprawidłowo dokonanej oceny dowodów, że to obwiniona kierowała pojazdem V. (...) w momencie zdarzenia mimo występujących w tym zakresie poważnych wątpliwości, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, oceniany w sposób prawidłowy nie pozwala na przyjęcie takich ustaleń.

Wskazując na powyższe wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie K. F. obwinionej o popełnieniu wykroczenia z art.86§1 k.w.

względnie o:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja nie jest zasadna. Sąd I Instancji należycie ocenił przeprowadzone dowody wyprowadzając z nich trafne wnioski co do osoby sprawcy wykroczenia. Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd I Instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, zaś oceny dowodów dokonał swobodnie ale nie dowolnie. Naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. (zasady in dubio pro reo) jest możliwe tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec niemożliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli natomiast pewne ustalenia faktyczne zależne są od np. dania wiary lub odmówienia jej zeznaniom świadków, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 k.p.k (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 14 grudnia 2010 roku, III KK 378/10). Tymczasem sąd I instancji dokonał oceny relacji wszystkich świadków w zestawieniu z wyjaśnieniami obwinionej i wysnuł trafne wnioski z tejże oceny, a zatem nie sposób mówić o nie dających usunąć się wątpliwościach.

Kwestię pozostawienia śladów na poduszce powietrznej pasażera obwiniona podniosła na rozprawie w dniu 4 grudnia 2012 roku, a zatem po upływie niemal pięciu miesięcy od zdarzenia. Okoliczność ta mogłaby pozostawać przedmiotem dowodowej weryfikacji w toku postępowania gdyby poduszki powietrzne zabezpieczono tuż po zdarzeniu, a skoro tego nie uczyniono badanie śladów biologicznych na poduszce powietrznej obecnie jest niecelowe, bowiem wyniki badań nie miałyby waloru dowodowego ponieważ w ciągu pięciu miesięcy od zdarzenia (a dziesięciu miesięcy - mając na uwadze datę orzekania przed sądem odwoławczym) możliwym pozostawało celowe lub niecelowe naniesienie na wskazaną poduszkę powietrzną jakichkolwiek śladów biologicznych. Wniosku dowodowego w tym zakresie nie składał zresztą obrońca obwinionej (k.98 odw) postulując jedynie konieczność przeprowadzenia takiego dowodu zarówno w apelacji jak i w toku rozprawy odwoławczej.

Odnosnie naruszenia przepisu art.199 kpk w zw. z art.42§1 kpow, to również nie sposób podzielić argumentacji skarżącego w tym zakresie. Zgodnie ze wskazanym przepisem złożone wobec biegłego albo wobec lekarza udzielającego pomocy medycznej oświadczenia obwinionego, dotyczące zarzucanego mu czynu, nie mogą stanowić dowodu. Ratio legis zakazu określonego w art. 199 k.p.k. sprowadza się do niedopuszczalności wykorzystywania jako dowodu oświadczeń oskarżonego złożonych w warunkach specyficznych, wobec szczególnego rodzaju osób, w sytuacjach, w których szczerłość staje się naturalną koniecznością. Jeżeli lekarz nie udzielał pomocy medycznej oskarżonemu, nie ma przeszkód do przesłuchania go w charakterze świadka na okoliczność przebiegu przeprowadzonej interwencji lekarskiej (tak Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z 21 sierpnia 2012 roku, II AKA 173/12). Z taką też sytuacją mamy do czynienia w niniejszym postępowaniu, co wynika z relacji świadka S. S., zgodnie z którą obwinionej zaproponowano udzielenie pomocy medycznej ta jednak wskazała, iż nie ma takiej potrzeby odmawiając udzielenia jej takiej pomocy.

Co do zachowania A. S.po zdarzeniu, to rzeczywiście może budzić zdumienie, co słusznie podnosi apelujący w uzasadnieniu apelacji, jeśli jednak zważy się na poziom stanu nietrzeźwości wskazanego (2,6 ‰ we krwi), to zachowania te choć irracjonalne nie mogą dziwić.

W postępowaniu toczącym się wobec obwinionej, a oskarżonej z art.178a§1 kk przed Sądem Rejonowym w Kłodzku (sygnatura akt VI K 415/12), świadkowie również potwierdzili wcześniej złożone zeznania we wspólnie toczącym się postępowaniu przygotowawczym, a i zeznania świadków J. P. i G. P. w zestawieniu z oceną stopnia nietrzeźwości A. S. wykluczają fakt kierowania przez wspomnianego pojazdem.

Nie ma zatem żadnych wątpliwości, iż obwiniona kierując pojazdem w stanie nietrzeźwości spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym, które biorąc pod uwagę skutki zdarzenia było znaczne. Kara orzeczona za wykroczenie z art.86§1 kw nie jest karą wygórowaną i nie przekracza możliwości zarobkowych obwinionej.

Wobec powyższego brak podstaw do zakwestionowania zasadności zaskarżonego wyroku (art.437§1 kpk w zw. z art.109§2 kpow).